

Đề bài

Tả lại quang
cảnh phố em
khi cơn dông
bất ngờ ập đến.

Bài làm

Con phố tôi ở mang tên nhà chí sĩ yêu nước nổi tiếng nhất đầu thế kỉ XX của đất nước: Phan Bội Châu. Nó đã cùng tôi trải qua thời thơ bé, những ngày nắng đẹp và cả những khi đông bão. Bây giờ đang là mùa hè, con đông có thể ập tới bất cứ lúc nào và tôi đã quá quen thuộc với cảnh ấy. Những lúc đó, tôi thường ngồi mơ màng nhìn qua cửa sổ ngắm phố phường.

Tiếng gió rít qua khe cửa và mây đen ùn ùn kéo tới che khuất Mặt Trời. Thế là lại một cơn dông sắp đến. Các tia nắng không còn nô đùa với các hàng cây mà rủ nhau chạy trốn những đám mây đen độc ác. Mọi người đang đi trên đường vội tìm chỗ trú dưới mái hiên hay dừng lại mặc áo mưa. Con phố vắng lặng hẳn đi cho dù chỉ mấy phút trước vẫn còn tấp nập, ồn ào.

Mưa trút xuống ào ào. Hạt mưa thi nhau rơi xuống mặt đường. Con đường như được mặc áo mưa, nước không đọng lại mà chảy đến hai rãnh thoát nước đang làm việc một cách thăm lặng, hăng say giúp đường không bị ngập nước.

Không chỉ có thế, cơn dông còn kèm theo cả gió lốc. Hai hàng cây bên đường nghiêng ngã chống chọi với những cơn gió lăm le bứt tung từng vóc lá, thân cây già cổ đầu đón nhìn những chiếc lá còn xanh mà đã phải lìa cành.

Cùng với cảnh ấy, tại các cửa hàng bên đường, chủ nhân vội vã đóng cửa như để cố níu kéo chút ấm. Tôi nhìn thấy rõ vẻ mặt lo âu của các bà gánh hàng rong. Họ sợ rằng sẽ không bán được hàng và tối về sẽ phải xoay sở bữa tối cho đàn con như thế nào không biết nói sao với đàn con. Bởi vậy, họ đội mưa, cố hết sức mình rảo bước qua các dãy phố, chăm chỉ như những con ong, cái kiến. Việc lưu hành giao thông như ngừng lại, thi thoảng có chiếc xe máy rò ga phóng qua khiến con đường lại càng có vẻ im ắng. Trong các quán cơm, quán phở không có cảnh người ra kẻ vào như mọi ngày. Con phố bị bao trùm một thứ gì đó rất buồn tẻ, đơn điệu, thời gian như ngừng trôi. Có vẻ như cây kim giờ bị sút ra khỏi trục còn anh kim phút và kim giây vừa chạy vừa ngủ gục.

Thế mà cũng đến lúc cơn dông kết thúc. Mưa ngớt hạt rồi tạnh dần. Thay vào những đám mây đen là ông Mặt Trời tươi cười cùng những tia nắng ấm áp. Phố phường lại nhộn nhịp người qua lại.

Con dông đã qua, tôi lại phát hiện thêm được một bộ mặt mới của khu phố. Tất cả những gì của khu phố: nhà cửa, cây cối... lại càng gắn bó với tôi hơn. Sau này, dù có đi đâu, về đâu tôi cũng sẽ không quên con phố kể cả những khi thời tiết xấu, có dông như lúc này bởi một lẽ đơn giản: nó đã cùng tôi chia sẻ buồn vui từ lúc còn trong nôi đến bây giờ, khi tôi sắp trở thành thiếu nữ.